

# Gülerken Ağlamak 13

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 24 Mayıs 2011

Kerim ile ayrıldıktan sonra Kisho bir daha Avusturalya'ya dönmedi. Kerim ise İki bin altı yılına kadar Avusturalya'da yaşamaya ve çalışmaya devam etti. Bir süre uzak doğu ülkelerini seyahat amacı ile dolaştıktan sonra İki bin yedi yılının başlarında Türkiye'ye döndü.

Bir yıl annesi ve ablası ile Türkiye'de yaşamaya devam etti. Yapmış olduğu birikimle bir iş kurarak her şeye yeniden başlamak istiyordu.

Ancak bir türlü başarabileceği bir iş kurmakta karar veremedi. Bu nedenle yeni bir arayış içine girdi.

Artık Avusturalya'ya dönmeyi düşünmüyordu ancak Avusturalya pasaportu olduğu için dünyanın bir başka ülkesine gidip orada bir iş kurabilirdi.

Bu umutla üç-dört ay Türk Cumhuriyetlerini gezdi.

Arayış içinde gezdiği ülkeler "Azerbeycan, Türkmenistan, Özbekistan, Kazakistan ve Kırgızistan'dı" Sonunda Kırgızistan'da karar kılmıştı !

Kırgızistan günlerine maceralı bir şekilde başladı. Kısa sürede Türkiye'den gelen bir çok vatandaşımızla ve kırgız türkleriyle tanışmış, kendisini çok sevdirmişti.

Yapmış olduğu araştırma sonucunda; Kırgızistanın başkenti Bişkek' de herkesin ekmeğini ve diğer hamur işlerini evlerinde yaptığını, koyun etinin çok ucuz olduğu bu ülkede insanların ete ve hamur işine çok düşkün olduğunu öğrenmişti.

Bu nedenle "Orada bir benzeri bulunmayan, unlu mamuller üzerine bir fırın açmak" en iyisi olur diye düşündü. Bu iş için bir fırın ustasına ve bir kaç elemana ihtiyacı vardı.

Kırgızistan'da çalışan ve fırıncılıktan anlayan, Karadeniz'li bi usta ile tanıştı. Yanına bir kaç da Kırgız işçi alarak, hemen işi kurma çalışmalarına başladı.

Önce bir dükkan kiraladı. Gerekli teçizatı elemanları ve diğer dostlarının yardımlarıyla kurdu.

Açılış günü harikaydı; sadece ekmek değil, aklınıza gelebilecek her türlü unlu mamulü üretmeye

başlamışlardı. Alışmadıkları bu ürünler Kırgızlardan büyük ilgi görmüştü.

Elemanları ile birlikte gece gündüz çalışıyorlardı. Hatta Kerim zaman zaman semt pazarlarına çıkarak arabası ile buralarda bile satış yapmaya başlamıştı.

O günlerde fırına gelerek iş isteyen genç bir kırgız kızını da tezgahta satış için işe aldı.

Almila "yirmi sekiz yaşında çok güzel bir kızdı."

İlk bir ay için de hemen Kerim'in güvenini kazanıvermişti. Artık sadece fırında çalışmıyor, Kerim'in evine giderek, her türlü işinde ona yardımcı da oluyordu.

Bişkek'e uzak bir bölgede yaşayan Almila zaman zaman geç saatlere kadar çalıştığı için evine dönemediğinden, geceleri fırında kendisine yaptığı bir oda da kalmaya başlamıştı.

Burada kalmaktan rahatsızlık duysada bunu Kerim'e hissetirmemeye çalışıyordu.

Bir gün Kerim Almila'ya "Eve dönemediği zamanlar isterse kendi evinde kalabileceğini" söyledi.

Almila önce yadırgadıysa da çaresiz bu teklifi kabul etmişti.

Yedi sekiz ay sonra Kerim Almila'ya iyice alışmış ve onun kendisine iyi bir eş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Almila da Kerim'e karşı boş değildi aslında...

Bir gece yine Mukaddes hanım "Telefonun sesi ile uyandı" Onu yine bir sürpriz bekliyordu. Tıpkı Kisho ile yaşanan olay gibi, ancak bu defa telefonda ki Almila değil, Kerim'di.

"Merhaba Mukaddes hanım, merhaba anneciğim" Diye annesinin çok sevdiği cümlelerle söze başladı Kerim.

Oğlunun sesinde ki bu ahengi çok iyi bilen Mukaddes hanım "Hayırdır oğlum, hayırdır yavrum" "Sanırım bana güzel bir haberin var" dedi.

Kerim ise yine o tatlı tavrı ile "Annelerin annesi, benim bir tane annem, nasıl da anlarmış" Oğlunun halinden diye cevap verdi.

Mukaddes hanım "Haydı deli oğlan, meraklandırma da söyle, neymiş seni bu kadar mutlu eden? " Deyince

Kerim her zamanki muzipliği ile telefonu Almila'ya verdi.

Bu defa yine bozuk bir türkçe ile "Merhaba Ane" diyen ses yeni gelininin sesiydi.

Mukaddes hanım yine işin nereye vardığını hemen anlamış, "Merhaba kızım, merhaba" Diye cevap vermişti.

Ama Almila utanarak "Daha fazla konuşmamış" telefonu tekrar Kerim'e uzatmıştı bile.

Kerim telefonu aldığı anda "Anacım zaten anladın, biz Almila ile evlendik" deyince

Mukaddes hanım "içinden Allah'ım bu defa tamamına erdir" diyerek, Kerim'e çok sevindiğini söyledi. Ardından "Keşke bu defa sana bir düğün yapabilseydik" Dedi.

Kerim ise; "Anneciğim bununla bitmiyor, sana bir müjdem daha var diyince" Bu defa Mukaddes hanım meraklandı ve "Allah aşkına hemen söyle oğlum, yüreğime mi indirmek istiyorsun" Dedi...

Sakın, sakın ha dedi Kerim ve devam etti " Bu defa her şey daha hızlı gelişti anneciğim, bir de bebek bekliyoruz" Dedi.

Mukaddes hanım yaşanan olumsuzluklardan sonra böyle bir şeyle karşılaşmanın mutluluğu ile yine yanına koşup gelen Kerim'in küçük ablası Zehra'ya sarılarak olanları ona da anlattı.

Telefon kapandıktan sonra ana kız o gece sabaha kadar uyuyamadılar.

Almila'nın hamileliği sorunsuz geçti.

Kerim; İki bin sekiz yılının Mart ayının on üçüncü günü, yeni müjdeyi Türkiye'ye yine bir gece yarısı telefonu ile ulaştırdı.

Nur topu gibi bir kız çocukları olmuştu. Kerim'in annesinin isteği ile yavrularının adını "Nur" koydular.

Mukaddes hanım doğum haberini ilk duyduğu andan itibaren "bir an önce gelinini, oğlunu ve torununu görmenin özlemi ile yanıp tutuşmaya başlamıştı."

Yıllarca kardeşine "gülüm" diye hitap eden ağabeyi Ferhat'da bir yeğeninin olduğu haberini aldığı anda, yıllardır hasreti ile yandığı kardeşi için bir şiir yazdı.

ŞİMDİ UZAKLARDASIN ( Gülüm )

Hatırlarmısın gülüm  
Küçükken gülüm derdim sana  
Sonra bıraktın bizi  
Gittin el kapılarına.  
Yillardır hasretiz yoluna  
Duydum ki;  
Bir Kırgız'a vurulmuş  
Mutluluğu bulmuşsun  
Senin de bir gülün olmuş  
Adını da "Nur" koymuşsun.  
Benim için kokla onu olur mu?  
Çok mutlu ol olur mu?  
Çünkü o umut, belki o hayatı  
sevdiren  
Ve gülmeyen yüzeleri;  
güldüren.  
Az çekmedin; el kapılarında  
Hep sen vardın Ana'mızın  
rüyalarında.  
Hep sen vardın Ana'mızın  
dualarında.  
Çoktan hakkettin sen bunu  
Gülüm de ona olur mu?  
Gülüm de yavruna..  
Gülüm de;  
Umuda olur mu?

Bu şiir Kerim'i de biran önce Türkiye'ye gelerek ailesi ile kucaklaşmak için coşturmuştu.

Devam edecek